

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobkyně: **L. V.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Vrajíkem
sídlem Spálená 97/29, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2023, č. j. MPSV-2023/155461-924/2, sp. zn. SZ/MPSV-2023/155461-924,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. 8. 2023, č. j. MPSV-2023/155461-924/2, sp. zn. SZ/MPSV-2023/155461-924, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 20 570 Kč k rukám Mgr. Michala Vrajíka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně brojila žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 198232/23/ZL.

2. Rozhodnutím úřadu práce nebyla žalobkyni přiznána dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení, ode dne 1. 4. 2023.

II. Podání účastníků

3. V podané žalobě žalobkyně jako první namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů. V té souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021 ve věci sp. zn. 26 Cdo 3139/2020 a uvedla, že není důvod, aby smlouva o poskytnutí sociální služby – domov se zvláštním režimem, byla posuzována odlišně od smlouvy o poskytnutí sociální služby – chráněného bydlení. Nesrozumitelný je podle ní názor ohledně kombinace více právních předpisů. Nesrozumitelné je hodnocení záznamu v katastru nemovitostí a posouzení obývané lůžkové bytové jednotky.
4. V druhé části námitek brojila proti nesprávnému právnímu posouzení s tím, že žalovaný nemůže požadovat doložení přímo nájmu bytu podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, neboť zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, obsahuje svébytnou definici bytu, a žalovaný měl požadovat nájemní smlouvu k bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Koncepce nájmu bytu dle občanského zákoníku vychází z jiné koncepce nájmu. Podle žalobkyně není vyloučeno, že *jiné nájemní vztahy* budou zahrnovat i úplatné užívací právo k bytu tak, jak je definován v zákonu o státní sociální podpoře. Zdůraznila, že racionální výkladu pojmu „byt“ zahrnuje i obývanou lůžkovou bytovou jednotku na základě poskytování pobytové sociální služby a právní vztah na základě smlouvy v nyní projednávané věci by měl být posouzen jako nájem bytu dle zákona o státní sociální podpoře. Podle žalobkyně přenechání obývané lůžkové bytové jednotky v rámci poskytování pobytové sociální služby zakládá nájemní vztah a použití právní úpravy smlouvy o ubytování brání nenaplnění požadavku dočasnosti a charakteru sociální služby jako takové (dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021 ve věci sp. zn. 26 Cdo 3139/2020). Úvahy o vlastnictví budovy jsou podle ní irelevantní.
5. Ve třetí části brojila proti procesním pochybením správních orgánů, které jí měly vyzvat k tomu, aby doložila případnou existenci podnájemního vztahu a aby doložila, že obývaná lůžková bytová jednotka svým stavebnětechnickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je tomuto účelu užívání určena podle stavebního zákona nebo je zkolaudována jako byt. Žalobkyně tak nemohla podle svého názoru prokázat splnění podmínek zákona. Zdůraznila, že byla zastoupena až ode dne 1. 6. 2023 a v době podání žádosti se nemohla opřít o kvalifikovanou právní pomoc.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně se vyjádřil ke smlouvě o poskytování sociální služby s tím, že tato neupravuje nájemní vztah k bytu dle § 2235 občanského zákoníku. Žalobkyní citovaný rozsudek Nejvyššího soudu se zabýval vyklizením nemovitosti, tj. úpravou soukromoprávního vztahu, soud v něm odkázal na subsidiární použití obecné úpravy nájmu a uvedl, že nebylo na místě použít např. úpravu nájmu bytu. Podle žalovaného citovaný rozsudek tvrzení žalobkyně v žádném ohledu nepodporuje. Zákon o státní sociální podpoře stanovuje užívací tituly k bytu taxativně a s ohledem na vázanost správního orgánu zákonem není přípustné použití analogie, jak navrhuje žalobkyně. Dále zdůraznil, že v předmětné věci posuzoval primárně smlouvu o poskytování ubytování a po zjištění, že smlouva nezakládá nárok na dávku, poskytl žalobkyni doplňující informaci o budově.

K namítaným procesním pochybením a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí na toto rozhodnutí odkázal a uvedl, že všechny námitky byly srozumitelně vypořádány. Případné opomenutí některé z nich nemělo vliv na správnost rozhodnutí, tj. na závěr, že žalobkyně neměla na dávku nárok. Pro žalobkyni namítanou výzvu nebyl důvod, neboť z předložené smlouvy vyplynulo, že se nejedná o smlouvu požadovanou zákonem o státní sociální podpoře. Žalobkyně i její právní zástupce měli dostatečně dlouhou dobu na vyjádření k podkladům rozhodnutí a předložení dalších důkazů.

III. Posouzení věci

7. Žaloba splňuje podmínky přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba v zákonné lhůtě. Soud při posouzení věci vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání.
8. Žaloba je důvodná.
9. O žalobě soud rozhoduje již podruhé. V prvním případě rozhodl rozsudkem ze dne 31. 5. 2024 tak, že žalobu zamítl, neboť po posouzení věci dospěl k závěru, že smlouva o poskytnutí sociální služby zahrnující ubytování není smlouvou o nájmu bytu, ale specifickým právním instrumentem, u něhož nelze na otázky výslovně neupravené zákonem o sociálních službách použít ani subsidiárně úpravu nájmu bytu. Nelze-li tuto úpravu použít ani subsidiárně, tím méně lze dovozovat, že by se na smlouvu jako celek mělo hledět jako na (pod)nájemní smlouvu. Dále soud konstatoval, že § 24 zákona o státní sociální podpoře stanovuje kumulativní splnění nejméně dvou podmínek, a to existence určitého typu právního vztahu (vlastnické právo, nájem bytu, podnájem bytu) a existence bytu a dospěl k závěru, že smlouva, na základě které byla žalobkyni poskytována pobytová služba (resp. smlouvy, na základě kterých byly žalobkyni a jejímu manželovi poskytovány pobytové služby), nebyla smlouvou, na základě které by bylo možné dovodit existenci nájemního, resp. podnájemního vztahu mezi žalobkyní (resp. žalobkyní a jejím manželem) a poskytovatelem pobytové služby. Jinými slovy nebyla splněna jedna z kumulativně stanovených podmínek § 24 zákona o státní sociální podpoře. S ohledem na to nebyly splněny podmínky § 68 zákona o státní sociální podpoře a žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, správně rozhodl o zamítnutí žádosti žalobkyně.
10. Proti rozhodnutí zdejšího soudu podala žalobkyně kasační stížnost a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 9. 2024, č. j. 4 Ads 129/2024-23, rozsudek zdejšího soudu zrušil s tím, že žalobkyní předložená smlouva o poskytování sociální služby dokládá nájemní vztah k obývané lůžkové jednotce a že i na základě smlouvy o pobytové sociální službě vzniká nájemní vztah za účelem uspokojení potřeby bydlení. Nejvyšší správní soud závázal zdejší soud závěrem: „V dalším řízení tak bude na krajském soudu, aby se věci dále zabýval a vypořádal se přitom také s další argumentací stěžovatelky v žalobě týkající se zejm. toho, zda stěžovatelkou obývaná jednotka představuje byt podle § 24 odst. 5 ZoSSP, přičemž bude vycházet z toho, že je splněna první z podmínek uvedených v § 24 odst. 1 ZoSSP spočívající v existenci nájmu.“
11. Soud se proto podanou žalobou opětovně zabýval.
12. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí soud zjistil následující. Žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodl na základě závěru, že smlouvy o poskytování sociální služby – domov se

zvláštním režimem ve středisku Domov seniorů, ze dne 6. 12. 2023, poskytovatel služeb Hvězda z.ú., uzavřené podle § 50 zákona o sociálních službách nejsou smlouvy o nájmu bytu ani smlouvy podnájemní. Závěr, že se nejedná o smlouvu nájemní opřel žalovaný o zjištění, že budova, ve které je žalobkyni (a jejímu manželovi jako osobě spoluposuzované) poskytována sociální služba, není dle veřejně přístupného registru katastrálního úřadu ve vlastnictví poskytovatele. Podle žalovaného se nejedná ani o smlouvu podnájemní, neboť se smluvní strany dohodly na poskytování sociální služby, jejíž součástí je mimo jiné poskytnutí ubytování, nikoliv na podnájmu ve smyslu § 2275 občanského zákoníku, kterou nájemce, který v bytě sám nebydlí, dává třetí osobě do podnájmu byt se souhlasem pronajímatele.

13. Při posouzení věci vycházel žalovaný z následujících ustanovení.
14. Podle žalovaného je z § 68 odst. 1 písm. e) zákona o státní sociální podpoře zřejmé, že k žádosti o příspěvek na bydlení je třeba doložit (pod)nájemní smlouvu k celému bytu, který je definován v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.
15. Podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který byt užívá, jestliže a) náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu vlastníka, nebo nájemce bytu a společně posuzovaných osob a koeficientu 0,30 a současně b) součin rozhodného příjmu a koeficientu 0,30 není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.
16. Podle § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře se za vlastníka bytu považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá. Za vlastníka bytu se považuje i manžel, který užívá byt na základě práva bydlení odvozeného od vlastnického práva druhého manžela, pokud nárok na příspěvek na bydlení neuplatňuje manžel jako vlastník bytu. Za vlastníka bytu se pro účely tohoto zákona považuje i osoba, která užívá byt na základě služebnosti užívání celého bytu. Za nájemce bytu se pro účely tohoto zákona považuje i podnájemce celého bytu, který byt užívá se souhlasem vlastníka bytu. Pro účely tohoto zákona, jde-li o podnájemní vztah, nájemce vstupuje do práv a povinností vlastníka bytu a podnájemce do práv a povinností nájemce bytu. Za nájemce bytu se považují oba manželé, mají-li k bytu společné nájemní právo. Za dobu trvání nájemního vztahu se pro účely nároku na příspěvek na bydlení považuje i doba od zániku členství v bytovém družstvu do uplynutí lhůty k vyklizení bytu, doba od smrti nájemce služebního bytu nebo bytu zvláštního určení do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu a doba od trvalého opuštění služebního bytu nebo bytu zvláštního určení jeho nájemcem do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu.
17. Podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.
18. Podle § 68 odst. 1 písm. e) zákona o státní sociální podpoře musí žádost o dávku obsahovat kromě náležitostí stanovených správním řádem doklad o tom, že byt je užíván na základě nájemní nebo podnájemní smlouvy k celému bytu, služebnosti užívání celého bytu nebo na základě vlastnictví k nemovitosti, doklad o výši nájemného a doklady o výši nákladů uvedených v § 25 odst. 1 písm. c), jde-li o žádost o příspěvek na bydlení.
19. Podle § 50 odst. 1 zákona o sociálních službách se v domovech se zvláštním režimem poskytují pobytové služby osobám, které mají sníženou soběstačnost z důvodu chronického

duševního onemocnění nebo závislosti na návykových látkách, a osobám se stařeckou, Alzheimerovou demencí a ostatními typy demencí, které mají sníženou soběstačnost z důvodu těchto onemocnění, jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. Režim v těchto zařízeních při poskytování sociálních služeb je přizpůsoben specifickým potřebám těchto osob.

20. Podle § 50 odst. 2 zákona o sociálních službách služba podle odstavce 1 obsahuje tyto základní činnosti:
- a) poskytnutí ubytování,
 - b) poskytnutí stravy,
 - c) pomoc při osobní hygieně nebo poskytnutí podmínek pro osobní hygienu,
 - d) pomoc při zvládání běžných úkonů péče o vlastní osobu,
 - e) zprostředkování kontaktu se společenským prostředím,
 - f) sociálně terapeutické činnosti,
 - g) aktivizační činnosti,
 - h) pomoc při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí.
21. Ze spisu úřadu práce soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o příspěvek na bydlení, ke které přiložila smlouvy o poskytování sociální služby – domov se zvláštním režimem, uzavřené mezi ní a poskytovatelem Hvězda z.ú. a mezi p. J. V. (osobou spoluposuzovanou) a týmž poskytovatelem. Zároveň k žádosti přiložila doklad o výši nákladů na bydlení, ze kterého vyplývá, že je nájemcem bytu č. X ve X na ulici X.
22. Pokud jde o obsah předmětné smlouvy, tak z něj vyplývá, že žalobkyni (stejně jako osobě spoluposuzované) je na základě smlouvy poskytována sociální služba v rozsahu dle § 50 odst. 2 zákona o sociálních službách, vč. ubytování. Ubytování je poskytováno v lůžkové jednotce vybavené nočním stolem, skříňkou pod TV, uzamykatelnou šatní skříní, jídelním stolem, židlí a křeslem, náleží k ní koupelna s WC. V rámci ubytování může žalobkyně využívat společné prostory střediska. Dle smlouvy je klient (žalobkyně) povinná poskytovateli platit úhradu za poskytnutí stravy a ubytování ze svého příjmu, ostatní úhrady za základní činnosti a péči hradí klient z příspěvku na péči. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 28. 2. 2023 a následně prodloužena do 31. 12. 2023. V příloze č. 1 smlouvy – úhrada za poskytování sociální služby, je uvedena úhrada za poskytnutí ubytování a v rámci vyúčtování zálohové platby (leden 2023) je uvedena úhrada za poskytnutí ubytování – ubytovací služby.
23. Žalobkyně v první řadě napadala rozhodnutí žalovaného námitkou nepřezkoumatelnosti a tvrdila, že nedošlo k vypořádání jejich odvolacích námitek. Soud se proto v první řadě zaměřil na obsah odvolání žalobkyně.
24. Z obsahu odvolání soud zjistil, že první odvolací námitkou žalobkyně je nesprávné posouzení charakteru smlouvy o poskytování sociálních služeb, když žalobkyně výslovně namítala, že úplatné poskytnutí ubytování lze považovat za nájemní vztah. Uvedla, že zákon o státní sociální podpoře vyžaduje pouze existenci nájemního vztahu, nikoliv předložení nájemní smlouvy, a na smlouvu o poskytnutí sociální služby lze hledět jako na soukromoprávní. Dále odkázala i na shora označené rozhodnutí Nejvyššího soudu, dle kterého je ubytování ve formě sociální služby srovnatelné s nájmem. Zdůraznila, že pokud je součástí poskytované sociální služby i ubytování, jedná se o soukromoprávní vztah mající povahu nájmu. Namítla i, že ze smlouvy nevyplývá zájem stran poskytovat ubytování pouze dočasně. Namítla chybné posouzení toho, že předmětem smlouvy nemá být primárně

přenechání věci do užívání, když poskytnutí ubytování je u pobytové sociální služby esenciální součástí, která ji odlišuje od ostatních. Zdůraznila, že v případě výctu pojmových znaků nájemní smlouvy s výjimkou dočasnosti (která ale není znakem nájmu) předmětná smlouva splňuje požadavky prvostupňového rozhodnutí.

25. Tuto otázku jednoznačně vyřešil Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno výše, a soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, proto konstatuje, že žalobkyní předložená smlouva o poskytování sociální služby dokládá nájemní vztah k obývané lůžkové jednotce a že i na základě smlouvy o pobytové sociální službě vzniká nájemní vztah za účelem uspokojení potřeby bydlení. Napadené rozhodnutí proto vychází v této části z nesprávného právního posouzení věci.
26. V další části odvolání se velmi podrobně věnovala tomu, zda ubytovací lůžková jednotka splňuje definici bytu dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.
27. Soud již v minulém rozhodnutí ve věci konstatoval, že způsob, jakým se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami, je více než úsporný. Podrobné vypořádání odvolacích námitek žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje. Napadené rozhodnutí obsahuje jednoznačný závěr, že žalobkyně neprokázala, že by byla (pod)nájemcem bytu, neboť nedoložila k žádosti podklady dle § 68 odst. 1 písm. e) zákona o státní sociální podpoře, a dále závěr, že k nároku na příspěvek na bydlení opravňuje nájemní smlouva k bytu uzavřená dle § 2235-2301 občanského zákoníku nebo podnájemní smlouva, a to pouze k celému bytu, uzavřená ve smyslu § 2275 OZ. Uvedený závěr považoval soud za dostačující pro posouzení možnosti přiznat žalobkyni příspěvek na bydlení, neboť žalobkyní předloženou smlouvu nepovažoval za smlouvu nájemní. Jak je uvedeno výše, tento právní závěr neobstál.
28. Jestliže Nejvyšší správní soud požaduje po zdejším soudu, „aby se věci dále zabýval a vypořádal se přitom také s další argumentací stěžovatelky v žalobě týkající se zejm. toho, zda stěžovatelkou obývaná jednotka představuje byt podle § 24 odst. 5 ZoSSP, přičemž bude vycházet z toho, že je splněna první z podmínek uvedených v § 24 odst. 1 ZoSSP spočívající v existenci nájmu.“, musel se soud na prvním místě zabývat tím, jak se s touto otázkou vypořádaly správní orgány.
29. Správní orgán prvního stupně se otázkou, zda obývaná jednotka představuje byt dle podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře ve stručnosti zabýval a vycházel z textu smlouvy, dle které přenechané ubytování není určeno k trvalému bydlení a odkázal na popis jednotlivých užívaných místností. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně poměrně podrobným odvoláním, ve kterém na str. 5 a 6 podrobně zdůvodňovala, proč se podle jejího názoru jedná o byt dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, a odkazovala např. na nabídky na realitním trhu. Zároveň odkázala na veřejnoprávní předpisy, dle kterých by mělo být posouzeno, zda se jedná v případě lůžkové jednotky o byt. S odvolací námitkou se žalovaný vypořádal s tím, že „nepovažuje za důležité, aby bylo dalším dokazováním zjišťováno, zda obývaná jednotka splňuje kritéria stavebního zákona pro označení bytu. Odvolací orgán z veřejně přístupného registru katastru nemovitostí zjistil, že budova, ve které je smluvně poskytováno manželům ubytování, je označena jako „stavba pro administrativu“. Pakliže předložená Smlouva nezakládá nárok na dávku SSP příspěvek na bydlení, není tato skutečnost rozhodná, tudíž není důvod ověřovat, zda obývaná lůžková bytová jednotka splňuje definici bytu vymezenou ustanovením § 24 odst. 5 ZSSP.“

30. Z uvedeného je jasné patrné, že žalovaný nijak neověřoval, tj. ani neposoudil a nerozhodoval otázku, zda v případě předmětné bytové jednotky je naplněna definice bytu vymezená ustanovením § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.
31. Jelikož žalovaný vycházel z jiného právního posouzení (které ale ve vazbě na rozsudek Nejvyššího správního soudu nemůže obstát), tak nedošlo k vypořádání odvolací námitky žalobkyně. V případě, že by nyní soud posoudil otázku toho, zda se v případě jednotky, ve které je žalobkyně s manželem ubytována, jedná o byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, zcela by nahrazoval úvahy správních orgánů, resp. žalovaného. Tím by ale soud popřel revizní princip a princip subsidiarity správního soudnictví.
32. S ohledem na uvedené nemohl soud, i při vědomí závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, dospět k jinému závěru, než že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nevypořádání odvolacích námitek.

IV. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na vše shora uvedené krajský soud napadené rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve které bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byla žalobkyně úspěšná, a proto má právo na náhradu nákladů řízení.
35. S ohledem na to, že ve věci podávala žalobkyně úspěšně kasační stížnost, rozhodl soud souhrnně o nákladech řízení před krajským i Nejvyšším správním soudem (srov. § 110 odst. 3 s. ř. s.)
36. Ze soudního spisu soud zjistil, že žalobci vznikly náklady řízení spočívající v odměně a náhradě hotových výdajů právního zástupce za pět úkonů právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“). Konkrétně se jednalo o přípravu a převzetí právního zastoupení, sepsí žaloby, repliky, kasační stížnosti a vyjádření na výzvu soudu po zrušení prvního rozsudku krajského soudu. Za jeden úkon právní služby náleží dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) AT odměna ve výši 3 100 Kč. Současně zástupci žalobce dle § 13 odst. 4 AT náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tak za zastupování žalobce náleží odměna spolu s DPH ve výši 20 570 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnícké vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 5. listopadu 2024

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce